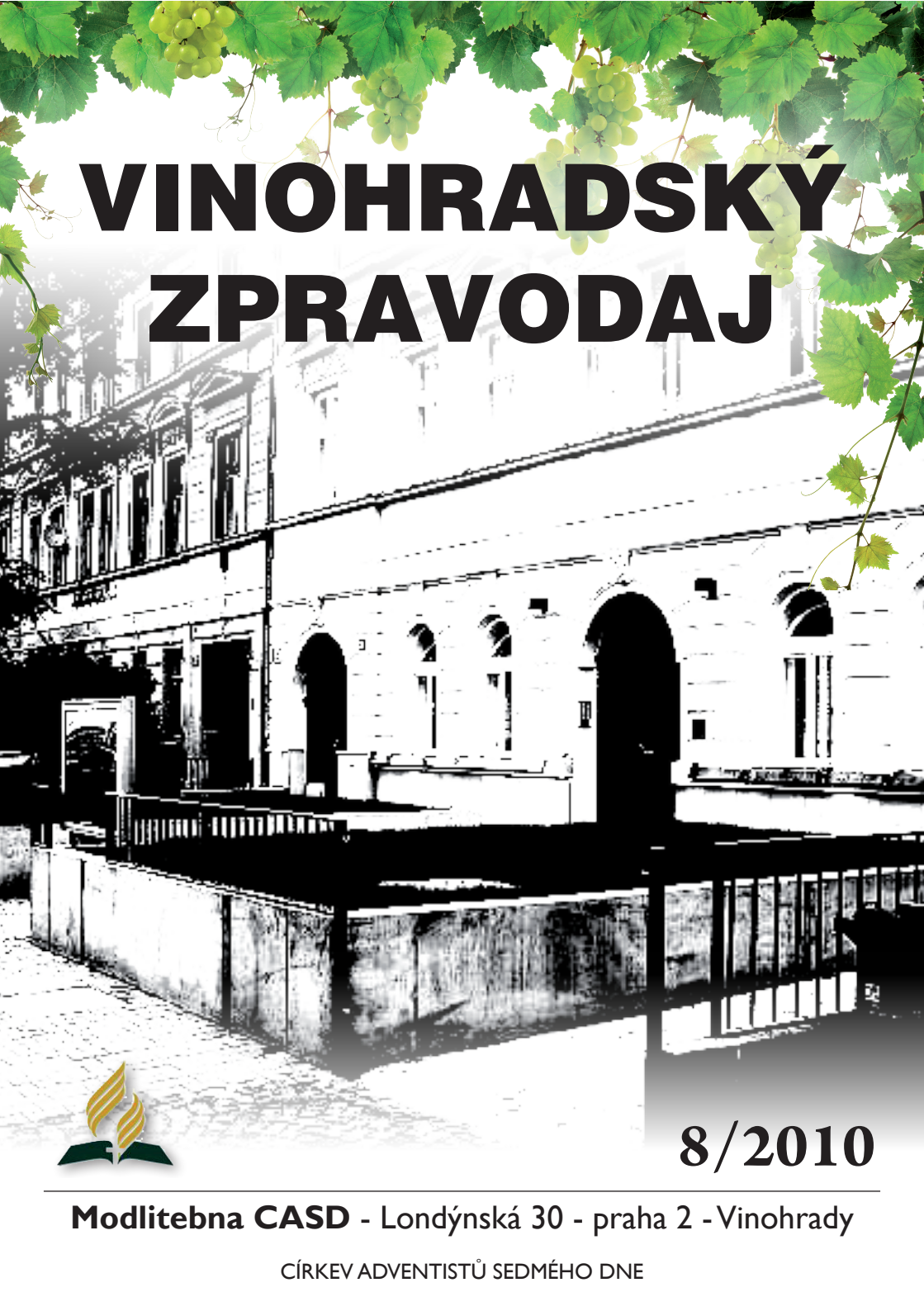

VINOHRADSKÝ ZPRAVODAJ

8/2010

Modlitebna CASD - Londýnská 30 - praha 2 - Vinohrady

CÍRKEV ADVENTISTŮ SEDMÉHO DNE

PROGRAM SOBOTNÍ BOHOSLUŽBY

20. ÚNORA 2009

9.30 - 12.00

Bohoslužba Večeře Páně

Uvádí / Klouda Vladimír

Společná píseň č. 289

Sborová oznámení

Společná píseň č. 183

Přímluvná modlitba /Jonczy Roman

Sbírka pro potřeby sboru

Píseň pěveckého sboru: „Tys Bůh můj Pán“

Čtení z Bible – Luk 19,41-44 / Fuchsová Markéta

Modlitba / Fuková Marcela

Kázání – Jonczy R.

„Víš, co působí pokoj?““

Hudební ztišení / Vlachová & Vonášková

Obřad umývání nohou

Píseň pěveckého sboru: „Žalm 57“

Obřad Večeře Páně

Společná píseň č. 3

Áronské požehnání

14.00

Odpo. shromáždění s kázáním Jiřiny Krejsové

15.30

Modlitební shromáždění

PROSÍME VŠECHNY O VYPNUTÍ MOBLNÍCH TELEFONŮ BĚHEM BOHOSLUŽBY.

OZNÁMENÍ SBORU VINOHRADY

1. Dnes dopoledne budeme slavit památku Večeře Páně. Kázáním Božího slova nám poslouží náš kazatel Radek Jonczy, odpoledne od 14,00 hod sestra Jiřina Krejzová.
2. Zkouška sborového zpěvu se uskuteční 15 min po skončení dopolední bohoslužby.
3. Zítra v neděli v 14:00 se sejdou naši senioři ke své schůzce ve SC.
4. Společenské centrum v nejbližších dnech nabízí akce, z nichž vybíráme tyto:
5. V úterý 23. února v 19:00 pokračuje přednáškový cyklus: O životě s Jaro Křivohlavým. Název poslední přednášky je „O Spiritualitě“. Přednášet bude profesor Jaro Křivohlavý.

Ve čtvrtek 25. února jste zváni na Cestopis: „Cesta k duši Persie“. Budete moci shlédnout fotografie s komentářem cestovatele a spisovatele Ing. Martina Lejsala.

PŘÍMLUVNÉ PROSBY

Milé sestry a bratři,

děkujeme všem Vám, kteří i s postupem času při svých modlitbách myslíte na bratry, které potkala těžká nemoc - na Aleše Trdla a Oldřicha Roztočila. Děkujeme Vám, že jste ve svých prosbách za ně vytrvali podle ujištění „ Hospodin se k modlitbě bezmocných skloní...“ (Ž 102,18). Bratři vyjadřují svoje poděkování Vám všem, kteří na ně myslíte, a zároveň prosbu, abyste ve svých modlitbách pokračovali.

Od br. Aleše Trdly jsme dostali následující zprávu:

„ Milí spolubratři a spolusestry,

jistě máte ještě v paměti moji nemoc a s ní spojené operace. Byl jsem vděčný Pánu za Vaše modlitební úsilí i podporu. Chtěl bych právě nyní znovu Vás všechny oslovit a poprosit o Vaše modlitby v příštím týdnu, kdy po měsíci jdu ke konzultaci před tzv. onkologický tým – ve čtvrtek 25. 2. v 10.00 hod., kde by měli lékaři stanovit na základě všech mých zdravotních atributů další případné doléčování a procedury. Kéž Pán dá lékařům moudrost jak postupovat, neboť bych se již rád definitivně vrátil do běžného pracovního i sborového života.

Předem Vám všem za podporu moc děkuji.

Váš bratr v Kristu Ježíši

Aleš Trdla (603 845 254)“

Také my na sdružení na tyto bratry stále myslíme a věříme, že Pán bude jejich lékařem.

V pátek 12. února se v Trutnově stala vážná dopravní nehoda, při které byla těžce zraněna naše sestra Dana Frödeová. S těžkým poraněním hlavy byla hospitalizována na jednotce intenzivní péče a její stav se nelepšil. Bratři a sestry z okolí Dvora Králové a Trutnova se za ni intenzivně modlili. Dnes jsme dostali zprávu od br. Frödeho: „ Asi se dějí zázraky, manželku přeložili z JIPky na pooperační, začala trochu jíst a mluvit. Ještě není mimo nebezpečí, protože má stále na malém mozku hematom a neurologové zjistili, že má hnutou krční páteř. Ochrnutá ale není, zatím všechno nechávají zklidnit. Má stále velké bolesti hlavy a od toho hematomu závratě. Díky Bohu ale žije a já věřím, že to bylo i díky

Vášim modlitbám. Všem vám moc děkuji.

L. Fröde“

Vážíme si Vašeho soucitu a ochoty společně nést těžkosti.

Za kolektiv Českého sdružení

Pavel Zvolánek

MILOSRDENSTVÍ PRO KULHAVÉ A MRTVÉ PSY

(2. SAM. 9, 1-13) – MAREK JONCZY

I. Kontext aneb absurdní rozhodnutí?

Dnes budeme sledovat text z II. Samuelovy 9. kapitoly 1-13 verše.

Předchozí osmá kapitola hovoří o Davidových vítězstvích nad okolními národy a zaznamenává úspěchy v jeho zahraniční politice. Devátá kapitola míří spíše k vnitropolitickým záležitostem. Určitě jste z dnešního textu postřehli, že hlavním námětem našeho uvažování budou témata jako právo, spravedlnost a zejména milosrdenství.

Pro starověkého čtenáře, znalého soudobých poměrů zaznívala tato témata ještě silněji. Král David je totiž umocnil zcela neobvyklými stanovisky. V prvním verši 13. kapitoly se David ptá: „Zůstal ještě někdo na živu ze Saulova domu, abych mu prokázal milosrdenství?“ Taková otázka by z úst pohan-ského panovníka nepřicházela v úvahu, a kdyby tak pouze za účelem do vraždění zbývajících potomků, kteří by mohli ohrozit jeho vládu tím, že si ji budou zpět nárokovat.

Již první verš nám tedy může napovědět záměr pisatele, zaznamenat tuto událost. David zaujímá na svou dobu politicky naprosto nestandardní, skoro až bláznivý postoj.

Absurdita Davidova jednání z pohledu jeho současníků šla ještě dále. V 7. verši čteme: „Vrátím ti všechna pole tvého děda Saula a budeš každodenně jíst u mého stolu“. Svému potencionálnímu nepříteli Mefibóšetovi tímto nabídl, nejenom život ale i majetek. Přizval jej také ke svému stolu, čímž z něj učinil příslušníka královské rodiny. Nikdo jiný takovou výsadu mít nemohl.

II. Milosrdenství pro Jonatána

Z pohledu Davidových současníků muselo jít o něco zcela nepochopitelného. Určitě zde zaznívala otázka: Proč to David dělá? Je opravdu tak neuvážený ve svém jednání?

Znalost příběhů z Davidova života, i náš dnešní studovaný text jasně říká, že jeho jedinou motivací k tomuto politicky nebezpečnému kroku bylo přátelství s Jonatánem – synem Saulovým. Jako jediný ze Saulova domu se totiž kdysi dávno pokorně sklonil před Božím soudem nad jeho otcem. A to i přesto, že tento soud pro něj znamenal ztrátu královského trůnu. Vůči Davidovi byl tak oddaný, že pro něho dal v sázku i svůj život v době, kdy o Davidově slávě nemohl ještě ani tušit. Pouze důvěřoval v dané Boží slovo.

Davidovo jednání dokazuje, že na svého přítele a jeho věrnost nezapomenul ani dlouho po jeho smrti. Sám zadal příčinu k tomu, aby našel Saulova potomka Mefibóšeta a vymánil jej z kletby zavržení a zániku.

III. Milosrdenství pro mrtvého psa

Co vlastně víme o Mefibóšetovi? Text říká, že žil v Lodebaru, což v překladu znamená „Nestojí za řeč“. I historické prameny potvrzují, že šlo o zcela bezvýznamné místo na vzdáleném místě v Zajordání.

Když Mefibóšetův otec a děd padli v bitvě na hoře Gilboa musel s celou Saulovou rodinou uprchnout. V 2. Sam 4,4. čteme, že při útěku pětiletý Mefibóšet vypadl chůvě, která jej nesla, a on ochrnul na obě nohy.

Úkryt v té době našel v domě Makíra, syna Amielova. Už jako chlapec se tak poprvé setkal s aktem milosrdenství. Makír totiž patřil mezi Davidovy stoupence a neměl sebemenší důvod ujmout se Saulova potomka. Přesto mu již tehdy poskytl útulek ve svém domě a zřejmě jej také vychoval.

Je patrné, že Mefibóšet si je vědom všech důsledků do kterých se nezaslouženě díky svému dědovi Saulovi dostal. Přesto je zajímavé, že nepřichází tento důsledek před krále Davida nějak omlouvat,

prosit nebo škemrat. Potvrzuje to i jeho hrdá zároveň lítostivá reakce vyjádřená v 8. verši „Co je tvůj služebník, že se obracíš k mrtvému psu, jako jsem já“

V tehdejší době nešlo ani tak o nadávku nebo nějaké hanlivé vyjádření. Pes patřil stejně jako např. vepř k nečistým zvířatům. A protože se zvířata velice často používala k různým přirovnáním, tak i Mefibóšet vyjadřuje pomocí psa svůj vnitřní stav. Stav své hříšné podstaty, se kterou vlastně nemůže nic udělat. Jako by chtěl naznačit : „Vím, že nemám naději, ale já ji ani nehledám, pokud by měla být jen v tom zlořečeném psím životě. Když mám být tím psem, pak tedy raději mrtvým.“

IV. Milosrdenství pro kulhavé psy

Možná, že v tuto chvíli je ten správný čas položit si otázku, kde se v tomto příběhu ocitáme my. Není vám celý příběh nějak povědomý? Nepoznáváte se společně semnou v Mefibóšetovi? Není náhodou Mefibóšetův stav podobný s naší lidskou situací?

Mefibóšet ponechaný sobě samému ztratil veškerou lidskou naději. Je sice dítětem z královského rodu, ale všechno, co mu z této slavné skutečnosti zbylo, je jen hořké vědomí, že díky hříchu svého předka on zůstává pouze „kulhavým psem“. Nezasloužené o všechno automaticky přišel. Než by dále snášel tento stav, raději volil smrt.

Do života Mefibóšeta se v osobě krále Davida postavilo druhé velké milosrdenství.

Nepřipomíná vám náhodou scéna, kdy se Mefibóšet poprvé ocitl před králem situaci, kdy se člověk poprvé setkal s Ježíšem a rozpoznává v něm svého Spasitele? V 6 verši čteme: „Když Mefibóšet, syn Jonatána, syna Saulova přišel k Davidovi, padl tváří k zemi a klaněl se“. Mefibóšet zde nepadl na kolena, aby uctíval člověka. Spíše padl na kolena, aby vyjádřil plné vědomí svého stavu. Král David pro něj zůstal jedinou nadějí, která mu ještě zbyla.

A jak reaguje David? „Neboj se. Rád bych ti prokázal milosrdenství kvůli Jonatánovi tvému otci.“ Kolikrát již pro nás zaznělo z Hospodinových úst slovo: „Neboj se, tvůj Hospodin tě volá jenom proto, aby ti prokázal milosrdenství, kvůli svému milovanému synu Ježíši Kristu. Chce ti skrze něj vrátit všechno, co jsi v Adamovi ztratil, chce obnovit tvou ztracenou královskou důstojnost a zve tě ke svému královskému stolu.“

Náš příběh končí zajímavou informací: „Kulhal na obě nohy“. Leckterého čtenáře napadne, proč pisatel tuto informaci opakuje? Proč je pro něj tato skutečnost na závěr tak důležitá?

Určitě si vzpomenete na příběh Jákoba u potoka Jabok, který svedl svůj životní zápas s Bohem o pozeňování. Čteme sice, že vešlo slunce, ale od té doby kulhal. Stejně jako Mefibóšet poté co přijal královu milost, kulhal na obě nohy.

Kulhavost zde má především symbolický význam. Přijmutím Božího milosrdenství se totiž stáváme plně závislí na Bohu a naše nohy nás již nenesou jako dříve. Od teď potřebujeme denně podpírat, denně si uvědomovat, že získaná milost nám není dána jenom pro tuto chvíli, ale napořád.

V. Závěr – Staň se kulhavým psem

Takového milosrdenství si však budeme vážit jenom tehdy, staneme-li se „kulhavými psy“, jako byl Mefibóšet. Psy, kteří si znovu uvědomí svoji plnou závislost na svém Bohu skrze svého krále Ježíše Krista. Přezkoumejme své domnělé zdraví i své falešné jistoty. Vznese nad svým životem otazníky. Možná najednou zjistíme, stejně jako Mefibóšet, že jsme ve skutečnosti strašně slabí, chudí a neschopní a že naše jediná šance je se znovu poklonit před králem a celým srdcem přijmout nabízené a ničím nezasloužené milosrdenství.

AMEN

KROKY ČESKÉ HISTORIE

23.ČÁST - ČECHY POPRVÉ KRÁLOVSTVÍM (LÉTA 1085 - 1092)

Rčení „Král je mrtev, ať žije král!“ musíme parafrázovat s poměrně velkou odlišností, totiž „Kníže je živ, ať žije král!“. Ano, minule jsme skončili v dubnu onoho památného roku 1085, kdy císař Jindřich IV. svolal do Mohuče synodu. Zde se ukázala síla jeho postavení, ale i odhodlání císaře, kterému bylo 35 roků, plnit sliby. Konečně mohl řádně ocenit dlouholetou věrnost a pomoc našeho knížete Vratislava II. Před zraky říšských knížat, velmožů, arcibiskupů, biskupů a dalších hodnostářů prohlásil Vratislava za krále. Český kníže a kněžna se tak stali českým králem a královnou a Čechy poprvé královstvím. Ovšem dlužno říci, že na rozdíl od Polska a Uher, které se na začátku našeho, tedy 11.stol., staly královstvími s dědičnými panovníky, byl náš král a naše království „pouze“ dočasné, tedy do konce života korunovaného panovníka, tj. Vratislava nyní coby krále prvního. Přesto to byl pro Vratislava velký životní úspěch; vždyť o královské koruně snili již jeho děd Oldřich a zejména jeho otec Břetislav I. Druhá tužba Vratislavova, totiž aby pražské biskupství bylo povýšeno na arcibiskupství a dostalo se tak z područí arcibiskupství trevírského, se už našemu panovníkovi nesplnila. Papež Kliment III. mu nebyl nakloněn a tak si naše země musely ještě na svou arcidiecézi počkat dalších bezmála 300 let. Vratislav byl korunován na krále českého, ale i polského, i když ta druhá polovina hodnosti se nikterak nenaplnovala. Tím chtěl asi německý císař vyjádřit svoji představu, aby jemu tak vzorně věrný Vratislav byl něco jako hlavní panovník celé Sclavinie, čili národů slovanských ve střední Evropě. Důležité pro našeho vládce však bylo, že nebyl císařovým vazalem, ale důležitým spojencem.

Vlastní korunovace Vratislava a Svatavy se pak konala v Praze 15.června 1085 a provedl ji trevírský arcibiskup Egilbert. Vratislav vzal na sebe královské odznaky, tj. zejména korunu, dále žezlo, slavnostní plášť a to ukořistěné kopí sv.Mořice (vzpomínáte?). I Svatava byla oblečena v královské roucho. Přítomní duchovní i dvořané třikrát zvolali : „Vratislavovi, králi českému a polskému, vznešenému a mírumilovnému, od Boha korunovanému, život, zdraví a vítězství!“ Vše se odehrávalo na Vyšehradě, jak už jsme si říkali, Vratislavově novém knížecím a od tohoto dne královským sídlem. Zajděte tam a vzpomeňte na ten slavný den, třeba u desky před kněžištěm sv.Petra a sv.Pavla vpravo, která Vratislava i Svatavu vzpomíná. Kdybyste chtěli vidět, jak to asi vypadalo, tak dvě nápovědy. Ta první je znojemská rotunda sv.Kateřiny. Zde vidíme Vratislava korunovaného korunou, jež má členku, čtyři tzv. kamary v podobě křížků, přívěsky pod spánky a temenní obroučku s křížem. Ta druhá nápověda je malba Karla Svobody z r.1863 v pražském Belvederu. Ta první je skoro autentická, ta druhá zase silně romantická.

Ke korunovací byl pořízen i vyšehradský kodex. Je to překrásné umělecké dílo vrcholného románského slohu, iluminovaný korunovační evangeliář blízký stylu pozdně otonské fezenské malby. Ve stejné době vznikly ještě kodexy Svatovítský, Hnězdenský a Krakovský. Všechny jsou znakem vysoké úrovně české knižní tvorby a malby 2.poloviny 11.století. Obrazy představují jednotlivé výjevy z Nového Zákona, takže se mohli o evangelium našeho Spasitele poučit i ti dávní bratři a sestry, kteří neuměli číst. Na jednom vyobrazení, je to podobenství o zavřených dveřích a kvetoucím keři, vidíme v postavě krále samotného Břetislava I. Na jiném vyobrazení, kde je vidět nebeskou poslušnost, je Boží lid zastoupen českým národem!

Ani Jaromír nevyšel v Mohuči naprázdno. Císař rozhodl o zrušení olomouckého biskupství, což se stalo v listopadu 1085 po smrti biskupa Jana. V „privilegiu pražského biskupství“ z roku 1086 císař vymezil rozsah pražské diecéze až k řekám Bug a Styr včetně Krakovska a velké části dnešního Slovenska. Tak daleko ale asi Jaromírova moc v této době fakticky nesahala. V dalších letech byl

Vratislav, který nyní žil šestou desítku svých časných let, na vrcholu moci. Pokusil se vojensky dobýt Míšeňsko, které od císaře dostal jako léno, ale neuspěl. Do této doby spadají i problémy, které králi činil jeho nejstarší syn Břetislav. V roce 1090 oblehl Vratislav Brno, neboť se dostal do sporu se svým bratrem Konrádem o vládu v olomouckém údělu. Jelikož prchlivý Břetislav zavinil tragickou roztržku v otcově vojsku, byl Vratislav nucen se s Konrádem smířit po dobrém.

Současně se znovu objevily neshody s bratrem biskupem Jaromírem. Vratislav dokonce, přes dříve řečené, jmenoval znovu olomouckého biskupa - svého kaplana Vecela. Jaromír se vydal stěžovat k papeži Klimentu III., protože věděl, že ten Vratislava nemá v lásce. Cestou však onemocněl a 26.6.1090 v Ostřihomi zemřel. Novým pražským biskupem byl zvolen Kosmas. Pozor, je to jmenovec našeho milého Kosmy kronikáře. Nyní musel Vratislav přemýšlet, jak to bude dál. Měl čtyři syny a bratra Konráda. Ten měl také syny a dále zde byli synové zemřelého bratra Oty z olomouckého údělu. Hrozilo nové rozdrobení země.

Ve středu, druhý den po Velikonocích, jinak 17.4.1091, shořel kostel sv.mučedníků Víta, Václava a Vojtěcha v Praze. Byla to ona krásná románská bazilika, dílo Spytihněva a Vratislava. Kdo chceš, můžeš v tom vidět předzvěst nových otřesů českého státu a to opět na přelomu století, nyní 11. a 12. Vratislav se dal s vervou do oprav a připravoval dohody k řešení vlády, když opět zasáhla vyšší moc. Dne 14.ledna 1092 spadl při lovu z koně a na následky vážného zranění zemřel. Posledním žijícím synem Břetislavovým byl brněnský Konrád, který jako nejstarší Přemyslovec, bylo mu 57 let, se stal českým, ale pozor, už zase jen knížetem. Vládl však necelých 9 měsíců a ve stejném roce jako jeho bratr Vratislav, tj. 1092 umírá také.

Vratislav I. byl pohřben v královské hrobce románské baziliky na Vyšehradě, kde byli později pohřbeni i jeho bratr Konrád a Vratislavova manželka Svatava, která mu byla 30 let věrnou manželkou a dalších 34 let věrnou vdovou. Údajné ostatky krále Vratislava objevené v roce 1885 v oltáři kostela sv.Petra a sv.Pavla nebyly dr.Vlčkem uznány za věrohodné. Ani rozsáhlý archeologický průzkum vyšehradského chrámu a okolí prováděný dr.Bořivojem Nechvátalem nenalezl královskou hrobku a ostatky našich vládnoucích předků. Ty někde na Vyšehradě očekávají na vzkříšení při druhém příchodu jejich i našeho Pána a Spasitele Ježíše Krista - Amen!

Za Váš zájem o české dějiny děkuji J. a S. Linhartovi.

SBOR VINOHRADY - KONTAKTY:

PRVNÍ STARŠÍ SBORU	J. Králová	732 780 561
STARŠÍ SBORU pro mládež	Csaba Čák	604 981 263
STARŠÍ SBORU pro křesťanský domov	V.Klouda	724 607 200
STARŠÍ SBORU pro střední generaci a seniory	J. Králová	732 780 561
KAZATEL SBORU VINOHRADY	R.Jonczy	724 607 201

INFORMACE O ZPRAVODAJI:

Prosíme všechny, kteří mohou nebo chtějí čímkoliv do zpravodaje přispět, aby tak učinili.

Zasílací adresa pro uveřejnění příspěvků: vinohradsky.zpravodaj@email.cz

Uzávěrka zpravodaje: **STŘEDA**

Žádosti o zaslání zpravodaje elektronickou poštou zasílejte na uvedenou e-mailovou adresu

www.casd.cz/praha-vinohrady,vinohradsky.zpravodaj@email.cz